

Červenec: Příběh o strachu

Romana je maminkou tří synů a babičkou holčičky a chlapečka. S přechodnou pěstounskou péčí začala společně s manželem v roce 2013, byli jedni z prvních v našem státě.

„Pamatuju si to velké nadšení nás, kteří jsme s domácí péčí začínali. Zároveň obrovskou nevráživost pracovníků v ústavech, kteří s přechodnou péčí nesouhlasili. Ale ono to funguje. Pomalu se mění mínění společnosti, objevuje se srovnání vývoje dětí, které byly v kojeneckých ústavech a těch, které byly v přechodné pěstounské péči. „Naše“ první děti už chodí do školy, už je na čem stavět.“ Jako přechodná pěstounka předala Romana do nových rodin několik dětí. Má za sebou takové složitosti, jako je předávání dítěte do mezinárodní adopce nebo do prostředí, kde nebylo vše v úplném pořádku.

„Rok jsme měli tříletého chlapečka, ten se potom vrátil do rodiny. Byla jsem ráda, jezdila jsem tam za ním, staral se o něj jeho táta se svou rodinou, máma zájem neměla. Bohužel to táta po nějaké době nezvládl a šel do vězení. Chlapec se dostal k jedné mé kolegyni, bylo to pro mě moc těžké. Stává se to, že biologická rodina opakovaně selhává. Nevím, kde je ta hranice, kdy je nutné říct STOP, konec, dítě není pokusný králík a už se k vám nevrátí. I tady to vypadalo, že chlapec skončí v dětském domově, ale nakonec dostal táta ještě jednu šanci a už několik let to vypadá, že to bylo správné rozhodnutí, mají se společně moc dobře.

Přemýšlela jsem o tom, jestli je pravda, že neumím děti opustit, vzdát se jich, tak, jak mi někteří naznačovali. Došla jsem k tomu, že to není tak jednoduché – pokud se mají dobře, jsem v souladu s tím, že je nevídám, nechybí mi. Ve chvíli, kdy se jim v životě děje něco špatného, zlého, cítím za ně odpovědnost a nutnost ochránit je. Každé děťátko, které jsem předala, mi zůstalo v srdci.“

S posledním přijatým děťátkem do přechodné pěstounské péče čekala na Romanu a jejího muže velká zkouška. Chlapeček, kterému budeme říkat Princ, a kterého přijali ihned po narození, se narodil s porušeným vývojem kostí a chrupavek, což velmi zjednodušeně znamená, že bude nápadně menší než jeho vrstevníci.

„To, že je „jiný“, bylo vidět vlastně okamžitě. Péče o něj byla náročnější, museli jsme cvičit, rehabilitovat, jezdit na různá vyšetření. Jeho jinakost se projevuje nápadně velkou hlavou a krátkými končetinami. Měl hodně uvolněné svaly a bylo nežádoucí, aby brzy seděl. Tím bylo náročnější i krmení, nebo třeba shánění oblečení. Malý nám naši péči neuvěřitelně vracel. Byl usměvavý a pohodový miminko. Díval se na mě jako na obrázek, byla jsem jeho všechno. Čím víc se mluvilo o tom, že pro něj bude těžké najít rodinu, tím víc jsem myslela na to, že jeho rodina jsme my. Našla jsem si pomoc – spolek Paleček. Jela jsem na jejich setkání a vyptávala se úplně na všechno. Chtěla jsem vědět, co nás v budoucnu – pokud Princ zůstane u nás – čeká. Ujistila jsem se v tom, že to zvládneme. Dlouho jsme to probírali s mým mužem i s našimi třemi syny. Přece jenom, přechodná pěstounská péče, i když je náročná, se dá ukončit – dlouhodobá je závazkem minimálně do dospělosti dítěte. Nakonec jsme si o malého požádali a stali se jeho opatrovníky.“

Fotografie vznikla na zahradě plné dětí a malý Princ všem dětem zdárně sekundoval. Žádné dítě se nad jeho „jinakostí“ nepozastavovalo, nikdo se mu nesmál. Nikoho nenapadlo, že by měl nějaký problém, omezení. Ve chvíli, kdy potřeboval pomoc – třeba vylézt na skluzavku nebo si sednout ke stolu a lavice na něj byla příliš vysoko, vždy někdo pomohl. Je šikovný, bystrý, milý. Brzy začne chodit do školky.

Musím se zeptat: Co je pro Romanu na péči o „jiné“ dítě to nejtěžší?

„Strach,“ odpoví mi Romana. „Bojím se toho, že ho nedokážu dostatečně připravit na to, co ho čeká. A na dospělý život. Přemýšlím, jak zvládne školu, co bude studovat, jaké si může vybrat povolání. Všechno bude mít komplikovanější než my, průměrně vysocí lidé – výběr bydlení, řízení auta, navazování vztahů. Sleduju ho, jak už začíná vnímat, že mu věci nejdou tak, jako jiným dětem – nedosáhne na kliku, nespláchně wc, nemůže zaplatit u pokladny. A on by tohle všechno moc rád dělal, je komunikativní, bystrý, šikovný. Učím se opakovat si, že naše dítě je zdravé, jen prostě menší. A nemyslet na to, co by s ním bylo, kdyby se nedostal k nám...“

Romana

